

p/coco

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เมื่อยมโลกจ้างผมส่งวิญญาณ

さよなら、誰にも愛されなかった者たちへ

ชิโอะสะ มากิ

เขียน

ปาวน การสมใจ

แปล

ภาษาดอกไม้คือของขวัญที่ได้มาฟรีๆ
ถึงไม่มีเงินซื้อดอกไม้ แต่แค่อ่านหนังสือตามร้านหรือห้องสมุด
ก็หาภาษาดอกไม้ได้โดยไม่ต้องเสียเงิน
- ชิโอะสะ มากิ

การอ่านดีราทุกเล่มที่สั่งได้

คำนำสำนักพิมพ์

ระหว่างหมากับแมว ระหว่างข้าวกับขนมปัง ระหว่างคนรักกับ
ลูกสาว...

เราทุกคนเลือกสิ่งที่เรารักกันทั้งนั้น และนั่นก็ไม่ใช่เรื่องผิดอะไร
เพียงแค่ “คนที่ไม่ถูกเลือก” ย่อมเสียใจ ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดา

มีตำนานญี่ปุ่นเล่าขานถึง “ชายฝั่งแม่น้ำยมโลก” ซึ่งเป็นเส้นแบ่ง
ระหว่างโลกคนเป็นและโลกคนตายที่เหล่าผู้คนต้องมาเยือนหลังจาก
หมดลมหายใจ เพื่อข้ามแม่น้ำชั้นสูงสุดการเดินทางครั้งสุดท้าย เพียงแต่
การเดินทางข้ามแม่น้ำได้เปลี่ยนรูปแบบจากสะพานเป็นการนั่งเรือ และ
นี่คือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้

เรื่องราว “การจากลา” ที่หลายคนคิดว่าคงไม่แตกต่างจากหนังสือ
เล่มอื่นๆ ที่มีพล็อตเดียวกัน ทว่าสำหรับเล่มนี้กลับต่างออกไป ทั้งการ
เล่าเรื่องที่ครบรส การผูกปมและหักมุมที่ทำให้ร้องเอ๊ะ! และความ
ปวดหนึบในอกเมื่อพบว่าตัวเราก็ไม่ต่างจากตัวละครในเรื่อง

แน่นอนว่าเมื่อเป็นเรื่องราวของการจากลาย่อมต้องมาพร้อม
ความเจ็บปวด เพียงแต่ความเจ็บในใจที่มีต่อหนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่ความ
เจ็บปวดจากความคิดถึงคนที่ลาจาก แต่เป็นความปวดร้าวที่มีต่อ
“คนที่ไม่ถูกเลือกเพราะไม่ถูกรัก” และนั่นก็นำไปสู่การตั้งคำถามถึง
“ความหมายของชีวิต”

เราใช้ชีวิตอย่างมีความหมายหรือยัง

เราสานสัมพันธ์กับเหล่าผู้คนจนได้รับเหรียญมงแล้วหรือเปล่า

เราได้ร่วงหล่นจากตาชั่งของใครไปบ้างไหม

หรือเป็นตัวเราเองที่ทำให้ใครหล่นหายไปจากตาชั่งของตนเอง

นี่คือคำถามที่เฝ้าถามเมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ เป็นคำถามถึง “ความหมายของชีวิต” เช่นเดียวกับตัวละครที่เฝ้าถามตัวเองว่า การที่เขาเป็นคนที่ไม่ถูกเลือก นั้นเพราะพวกเขาไร้ค่าใช่หรือเปล่า เพราะชีวิตของพวกเขาไร้ความหมายใช่ไหม หรือเพราะเป็นคนที่ไม่ถูกรัก ที่ถูกลืมก็เท่านั้น

เชิญเปิดหน้าหนังสือแล้วพบกับเรื่องราวที่มอบพลังให้ชีวิต และทำให้เราตระหนักถึงการคงอยู่ของตน และการตามหาความหมายให้ชีวิต

p/ccolo

สารบัญ

บทนำ	1
บทที่ 1 ทलयกองหิน	11
บทที่ 2 สายน้ำแห่งคำวิงวอน	117
บทที่ 3 ดอกไม้แห่งคำอธิษฐาน	203
บทส่งท้าย	298
ส่งท้ายจากผู้เขียน	308
ส่งท้ายจากผู้แปล	311
เกี่ยวกับผู้เขียน	312
เกี่ยวกับผู้แปล	313

บทนำ

ณ อาคารพาณิชย์แบ่งเช่าเก๋าก๊ากแห่งหนึ่งในเมืองโตเกียว
ที่นี้กลายเป็นสถานที่ทำงานของซากุระ อิตารุ นับตั้งแต่
สัปดาห์ที่แล้ว

อาคารหลังนี้มีสี่ชั้นแต่ดันไม่มีลิฟต์ ตัวอาคารซ่อมซ่อ ผนัง
คอนกรีตเก่าโทรมตามกาลเวลา มีรอยขึ้นจากน้ำฝนกระดาดกระด้าง
แถมยังมีกลิ่นอับชื้นของเชื้อราปนฝุ่นอบอวลไปทั่ว

แต่ละชั้นแบ่งให้ผู้เช่าเพียงเจ้าเดียว ซึ่งฟังดูหรูหราไม่หยอก
อย่างใดก็ดี นี่อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ทั้งตึกนี้ไม่มีผู้เช่าอื่นอีกเลย
นอกจากที่ทำงานของอิตารุ ก็สมควรอยู่ เพราะหากอยู่ที่นี่นานวันเข้า
คงไม่แคล้วป่วยไข้ลงสักวัน ปกติพวกนักเรียนที่เดินผ่านถนนหน้าตึก
ระหว่างไปโรงเรียนก็เปรียบเทียบกับนี่เป็น “ตึกผีสิง” อยู่แล้ว ถ้าทำให้
ผู้คนป่วยไข้ขึ้นมาจริง ๆ ก็ไม่มีเหตุผลให้แก้ตัวแล้วละ

อิตารุกหลังมือปิดจุกเมื่อเริ่มหายใจไม่สะดวกขึ้นทุกที่ตามการ
ไต่ขึ้นบันได ถ้าการคัดจุกนี้มีสาเหตุมาจากอากาศตันฤดูใบไม้ผลิ
ที่กลับมาหนาวในช่วงนี้ก็ฟังดูสมกับฤดูกาลที่อยู่หรอก แต่ที่ชวนให้
รับไม่ได้ก็คือ นี่เป็นการแพ้อากาศอันเกิดจากเชื้อราและฝุ่นล้วน ๆ นี่สิ
ผู้ดกดด อิตารุสูดน้ำมูกที่เกือบหยุดนิ่งขณะเดินขึ้นมาถึงบันไดชั้นสุดท้าย
แล้วประตูลมึนนิ่มเรียบงายก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

เขาเหลือบตามองชื่อ “บริษัทไซโนคาวาระ จำกัด” ได้ช่องหน้าต่าง
ด้านบนแนวหนึ่ง ก่อนจัดปกลี้อสุทของตนเองให้เรียบร้อย นี่เป็น

ชุดทางการเพียงตัวเดียวซึ่งสั่งตัดมาให้พอดีกับส่วนสูงที่เกินเกณฑ์เฉลี่ยของอิทารุโดยเฉพาะ ตอนออกจากบ้าน เสื้อสูทยังไร้รอยยับสมกับที่เป็นชุดเก่ง ทว่าตอนนี้กลับดูโหลไม่ต่างจากตึกผีสิงจนนึกขำไม่ออกเลยสักนิด มีคำพูดว่าแม้ภายนอกจะดูขอมซ่อ แต่ขอให้ใจมั่งมีก็พอ แต่น่าเสียดายที่เบื้องหลังสภาพอเนจอนาถนี้ไม่ได้มีเรื่องราวใหญ่โตควรค่าแก่การพูดถึงสักเท่าไร

อิทารุถอนหายใจเบาๆ แล้วจับลูกบิดประตู

เมื่อสัมผัสว่าตนบิดข้อมือโดยไร้แรงต้าน อิทารุก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย เขาตั้งใจประตูให้เปิดออกอย่างแผ่วเบา

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

เขาโผล่หน้าผ่านรอยแฉับแคบๆ ของประตูแล้วด้อมๆ มองๆ สถานการณ์ภายใน ตอนนั้นเอง กลิ่นหอมเย็นสดชื่นในอากาศก็หลังไหลเข้าสู่ปอด กลิ่นหอมเบาบางของสบู่ที่โซยมาคงเป็นกลิ่นของสเปร์ยทำความสะอาด พื้นกระเบื้องถูกขัดจนแวววับดูเรียบลื่นถึงขั้นสะท้อนเงาของอิทารุได้ ช่างห่างไกลจากตัวอาคารที่สกปรกและดูเปรอะเปื้อนไปด้วยสารพัดรอยมลทิน

เขาดังใจมาทำงานเร็วกว่าเมื่อวานแล้วแท้ๆ แต่ก็ไม้อาจชนะเธอคนนี้ได้

อิทารุกวาดตามองรอบออฟฟิศซึ่งดูเรียบร้อยไปทุกพื้นที่หลังเสร็จสิ้นการทำความสะอาดรอบเช้า แล้วก็ได้แต่ครุ่นคิดด้วยความผิดหวังในฐานะพนักงานใหม่ เขาดังใจจะมาถึงบริษัทก่อนใคร แต่พนักงานธุรการที่เฝ้าเยียมเฝ้าจนไม่เปิดโอกาสให้เขาทำเช่นนั้น

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ ซากุระคุง วันนี้มาแต่เช้าเลยนะ...ตะ...ตายแล้วเกิดอะไรขึ้น ทำไมมีสภาพแบบนี้”

คงเพราะตั้งใจจะเปลี่ยนน้ำในแจกันดอกไม้ระหว่างทำความสะอาด ในมือของไอฮาระ จิคาเงะ พนักงานธุรการคนเก่งจึงมีแจกันปากแคบซึ่งปักช่อดอกไม้สีม่วง เธอมองมาที่อิตารุแล้วจู้จี้ รอยยิ้มอ่อนโยนก็แปรเปลี่ยนเป็นตื่นตกใจ

“แหะๆ พอดีว่าผมลืมนิดหน่อยนะครับ...”

อิตารุหัวเราะเขินๆ พลางอธิบายอย่างคลุมเครือ

เขารู้ดีว่าต้องให้แสงรั้งอีกสักปึกเปล่าประโยชน์ ผู้ใหญ่ที่อายุปาเข้าไป 23 ปีอย่างเขา ต่อให้หกล้มบ้างเล็กน้อยก็ไม่มีทางอยู่ในสภาพสะบักสะบอมทั้งตัวแบบนี้แน่ บอกว่าถูกรุมซ้อมยังฟังดูน่าเชื่อถือกว่าเลย แน่نونว่าจิคาเงะยอมไม่เชื่อข้อแก้ตัวที่กลบเกลื่อนอย่างขอไปทีนี้หรอก เธอผุดสีหน้าสงสัยไม่สรวาง ขณะวางแจกันปากแคบในมือลงบนโต๊ะใกล้ตัว

วางในชุดเครื่องแบบอันประกอบด้วยเสื้อกั๊กลายสกอตและกระโปรงรัดรูปสีดำ หันกายเดินไปยังชั้นวางของซึ่งกันอยู่ตรงกลางระหว่างห้องอันประกอบด้วยโต๊ะทำงานสี่ตัวซึ่งวางเรียงโดยหันหน้าเข้าหากันกับพื้นที่รับรองแขก เธอหยิบกล่องปฐมพยาบาลลงมา จากนั้นก็คว้าแขนของอิตารุให้มานั่งบนโซฟาหนังเทียม

พื้นที่รับรองแขกดูธรรมดาทั่วไป นั่นคือมีโซฟาสองตัวตั้งขนานโต๊ะกลมเตี้ยๆ นอกจากนี้ในออฟฟิศยังมีห้องประชุมและห้องครัวขนาดเล็กอยู่ด้วย — จิคาเงะนั่งข้างอิตารุโดยไม่ลังเล เปิดกล่องปฐมพยาบาลที่วางบนโต๊ะแล้วหยิบสำลีออกมาชุบยาฆ่าเชื้อ

“อย่าขยับนะ อยู่นิ่งๆ หน่อยสิ”

ผมดัดสันระต๋นคอ ริมฝีปากบาง ดวงตาเยือกเย็นใสกระจ่างสะท้อนให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ใจ ขับให้นัยน์ตาของเธอดำซาบ

เป็นประกาย ดูผ่านๆ อาจมีบรรยากาศคล้ายจะเย็นชา ทว่าแท้จริงแล้ว
อ่อนโยนและซอบดูแคลนอื่น—ตั้งแต่เข้ามาทำงานที่นี่ อิตารุกก็แอบ
ชื่นชมเธอมาตลอด และตอนนี้เธอที่ว่าก็กำลังนั่งประชิดชนิดที่นับ
ชนตาได้ พลังเธอย้วยด้วยเสียงคล้ายเด็ก

จিকাเงปฐุมพยาบาลให้อิตารุกอย่างรวดเร็ว เสร็จแล้ว
ก็ถอนหายใจแผ่ว “เฮอะ เสร็จแล้ว” เมื่อเธอผละออก อิตารุก
ก็ยกมือจับแก้ม สัมผัสพลาสติกเตอร์ยาที่แปะอยู่

“ขอโทษครับ ขอขอบคุณมากครับ”

ดูเหมือนว่าแก้มจะมีแผลถลอกโดยไม่รู้ตัว

อิตารุกเอ่ยแล้วก้มศีรษะให้จিকাเง ขณะที่เธอเก็บยาฆ่าเชื้อ
และอุปกรณ์ต่าง ๆ ลงในกล่องปฐมพยาบาล

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก คนบาดเจ็บไม่ต้องมาเกรงอกเกรงใจกัน
หรอกน้า

“ว่าแต่เธอหนักลั้มจริง ๆ แน่นะ”

เธอคลี่ยิ้มบางแล้วเอ่ยถาม ทำให้อิตารุกเกร็งขึ้นมาอีกครั้ง

เขารู้สึกไม่ดีที่ต้องโกหกจিকাเง แต่ก็ไม่ค่อยอยากเล่าถึงสภาพ
นำเวทนาของตน ขณะที่อิตารุกกำลังลุ่มใจอยู่นั่นเอง

“เข้าใจแล้ว ฉันไม่ค่อยอยากให้เธอผิใจเล่าหรอก”

สมกับเป็นจিকাเง แค่เห็นท่าทางลังเลของเขา เธอก็คงพอจะได้
จึงเปลี่ยนมาแยมยิ้มให้แทน

“แต่ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนก็บอกได้เลย ไม่ต้องเกรงใจนะ ถึงฉันจะ
พึ่งพาไม่ค่อยได้ก็เถอะ”

สีหน้านั้นเจือความเหงาหงอยอย่างประหลาด อิตารุกส่ายหน้า
ปฏิเสธแรงๆ

“ไซท์ไหนกัน ผมพึ่งพาคุณจิตาเงอยู่ตลอดเลยครับ ทั้งที่งานธุรการน่าจะมีเอกสารมากมายอยู่แล้วแท้ๆ คุณยังอุตส่าห์ช่วยทำความสะอาดออฟฟิศให้อีก

“ดอกไม้้นักเหมือนกัน คุณจิตาเงจะหามาวางตลอดเลยไซท์ใหม่ล่ะครับ”

อิตารุเอ่ยแล้วมองไปยังแจกันดอกไม้ที่เธอถืออยู่จนถึงเมื่อครู่ดอกไม้กลีบสีม่วงแบ่งบานอยู่บนโต๊ะทำงานที่อยู่ด้านหลังชั้นวางของเขาไม่ค่อยเชี่ยวชาญเรื่องดอกไม้ เพียงแค่รู้ว่าเป็นคนละชนิดกับเมื่อวานต่อให้เป็นเพียงดอกไม้เดียว แต่การเตรียมดอกไม้สดมาเปลี่ยนทุกวันคงลำบากไม่น้อย อย่งไรก็ดี จิตาเงที่ได้ฟังเช่นนั้นกลับมุ่นคิ้วคล้ายลำบากใจ

“ถึงจะบอกว่าหามา แต่จริงๆ แล้วเป็นของที่ได้รับมานั้นละดอกไม้้นั้นเรียกว่าเรดบัด ส่วนเรื่องทำความสะอาดก็เหมือนกัน ฉันทำไปถึงด้านนอกไม่วางเสียหน่อย...คนอย่างฉันนะ ไม่มีค่าอะไรหรอก”

จิตาเงยกไหล่แล้วยิ้มเหมือนเย้ยหยันตัวเอง จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นจากโซฟา “จะไปชงชามาให้ละ” พูดจบก็มุ่งหน้าไปยังห้องครัวประจำออฟฟิศ

อิตารุอดรู้สึกผิดไม่ได้ อีกฝ่ายดูกระสับกระส่าย ท่าทางเหมือนอยากหนีจากบทสนทนา ทว่าเขาทำอะไรไม่ได้นอกจากมองตามไม่หวังหรอกนะว่าคลังคำศัพท์ของคนด้อยประสบการณ์อย่างตนจะมีคำพูดเหมาะๆ สำหรับให้กำลังใจเธอ แต่อย่างน้อยก็ควรพูดอะไรสักอย่างเพื่อกอบกู้บรรยากาศหน่อยไหมนะ

ขณะที่อิตารุผู้ถูกทิ้งให้นั่งโดดเดี่ยวอยู่บนโซฟากำลังเอียงคอครุ่นคิดอยู่นั่นเอง

“ซากระคฺจ อรุณสวัสดิ์”

จู่ ๆ แผ่นหลังก็สัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่น ๆ เล่นเอาเขาเกือบ
แหกปากร้อง

เจ้าของเสียงหวานทุ่มเหมือนเปล่งออกมาจากช่องท้องนั้นย่อม
ไม่ใช่จิคาเงะแน่นอน แต่ตอนที่มาถึงบริษัท เขาค่อนข้างแน่ใจว่า
ในออฟฟิศมีจิคาเงะอยู่คนเดียว จากนั้นก็ไม่ได้ยินเสียงลูกบิดประตูเปิด
หรือเสียงสั่นรอกทำกระแทกพื้นกระเบื้อง อย่างว่าแต่เงาของคนเลย
กระแทกกลืนอายของสัตว์สักตัวก็ยังไม่

ถ้าอย่างนั้น สิ่งที่อยู่ข้างหลังอิตารุคืออะไรล่ะ

เมื่อเขาหันกลับไปมองอย่างหวาด ๆ ก็เห็นชายคนหนึ่งกำลัง
ยืนยิ้มอย่างคอยท่า

“คะ...คุณคิคุตะ!”

ผมสีเกาลัดแลดูนุ่มฟู หางตาตก ริมฝีปากหยักไค้งได้สมดุล
คล้ายวัดมาอย่างดี ถือเป็นสีสันเพียงอย่างเดียวบนผิวขาวใส รูปร่าง
เตี้ยกว่าอิตารุพอควร ประกอบกับรูปร่างที่ผอมเพรียว แม้จะ
เสียมารยาทก็ต้องบอกว่าชายคนนี้ช่างห่างไกลกับคำว่าผู้มีอำนาจ
อย่างสิ้นเชิง — แต่เขาคคนนี้แหละคือคิคุตะ ไชสุเกะ ประธานบริษัท
ตัวจริงเสียงจริง

เมื่อชายผู้มีอำนาจสูงสุดในบริษัทปรากฏตัว อิตารุก็เด้งตัวขึ้น
จากโซฟาพร้อมสีหน้าซีดเผือด พอติดตัวลุกขึ้นยืนได้ปั๊บก็รีบเอ่ยทักทาย
กลับไป พอคิคุตะเห็นก็หัวเราะจนตัวโยนพลางพูดว่า “ขอโทษนะ
ทำเธอตกใจแย่เลย

“ก็ซากระคฺจใจร้ายนี่นา พูดคุยสนิทสนมกับจิคาเงะโดยไม่ขาด
มองผมเลย”

ถึงจะทำปากยื่นกระเจ้ากระงอด แต่คิคุตะคนนี้ก็เป็นผู้ใหญ่ เปี่ยมวิญญูซึ่งอายุอานามย่างเข้า 30 ตอนปลายแล้ว อย่างไรก็ตามก็ตีท่าทางแบบนั้นกลับไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกน่าหมั่นไส้แต่อย่างใด คงเพราะรูปโฉมดูอ่อนเยาว์ซึ่งแย้งกับอายุจริงละมั้ง อิตารุแอบคิดแวบหนึ่ง ที่สำคัญกว่านั้น เขากลับนึกสงสัยมากกว่าว่าทำไมคุณคนนี้ ถึงได้ปรากฏตัวทางด้านหลังของตนได้โดยไร้สัมผัสเลย

ลองนึกย้อนดูก็รู้สึกว่าการตัวตนของคิคุตะไม่ได้โดดเด่นเป็นทุนเดิม ตอนอิตารุมาสัมภาษณ์งานที่บริษัทไซโนคาวาระก็เหมือนกัน เขาคนนั้น สำแดงพลังความไร้ตัวตนออกมา ทำให้ตอนแรกอิตารุไม่รู้สึกลถึงการคงอยู่ของคิคุตะด้วยซ้ำ และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้อิตารุทำพลาดมหันต์ โดยการข้อมแนะนำตัวในการสัมภาษณ์ต่อหน้าคิคุตะโดยไม่รู้ตัว ขณะที่กำลังข้อมอย่างเมามั่นจนเรซูเม่ในมือขึ้นเหวี่ยงไปหมด คิคุตะซึ่งนั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะตัวยาวก็เอ่ยขึ้น “น่าจะข้อมพอแล้วมั้ง เอ่อ ซากุระ...อิตารุคงเข้าใจไหม” เล่นเอาอิตารุตกใจกลืนตลกเก้าอี้เลยทีเดียว

ในการสัมภาษณ์หลังจากนั้น ก็คงไม่ต้องเล่าแล้วว่าอิตารุที่สะเทือนใจร้ายแรงจะแสดงออกได้น่าอนาถขนาดไหน กระทั่งตัวเองยังตกใจเลยที่สุดท้ายก็สัมภาษณ์งานผ่าน

“อะ...ขอโทษครับ ผมไม่นึกว่าคุณจะอยู่ด้วย”

อิตารุเผลอคิดอย่างจริงจังว่าบางทีชาติที่แล้วคิคุตะอาจเป็นนิินจาชื่อดังก็ได้ ขณะที่ก้มศีรษะขอโทษแปลกๆ คิคุตะยังคงทำปากยื่นไม่เลิก แต่ไม่นานก็ยอมยกโทษให้ “ช่วยไม่ได้นี่นะ”

ตอนนั้นเอง จิคาเงะก็โผล่หน้าออกมาจากห้องครัว

“อ้าว อยู่ด้วยหรือคะ คุณคิคุตะ”

จิดาเงะเบิกตาโตด้วยความตกใจ ในมือถือถาดใส่ถ้วยชา และคาเฟ่โอเลต์แบบกล่อง

ขณะที่คิคุตะทำสีหน้าตะลึงพรึงเพริด

“ไม่เอาน่า แม้แต่จิดาเงะก็พูดแบบนี้ด้วยหรอ ผมอยู่ตั้งแต่แรกแล้ว นั่งอยู่ที่เก้าอี้ตรงโน้นตลอดเลย”

คิคุตะชี้มือไปยังโต๊ะไม้หนาหนักซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ทางด้านในสุดของออฟฟิศ โต๊ะตัวนั้นมีป้ายโลหะสีทองสลักชื่อเขาติดเอาไว้ เก้าอี้ทำงานหนึ่งที่เขายกมานั่งอยู่จนถึงเมื่อครู่ก็ให้ความรู้สึกหรรษาสมเป็นเก้าอี้ของท่านประธาน

จิดาเงะเห็นคิคุตะเอ่ยแย้งเช่นนั้นก็คลี่ยิ้มออกมา อารมณ์เหมือนเด็กที่แกล้งคนได้สำเร็จ

“ขอโทษค่ะ ฉันล้อเล่นนะ”

เธอเอ่ย ในถาดที่ถืออยู่นั้นมีถ้วยชาซึ่งยังมีไอรุ่นอยู่สองใบ จิดาเงะมักจะดื่มคาเฟ่โอเลต์แบบกล่องเสมอ ถ้วยชาสองใบนั้นจึงน่าจะขงมาให้ฮิดารุกับคิคุตะ “เป็นเด็กไม่ดีเลย” คิคุตะบ่นพึมพำ แต่ก็รับถ้วยชามาจิบด้วยสีหน้าที่ไม่สื่อถึงความไม่พอใจใดๆ

ฮิดารูยื่นมือไปรับถ้วยชาของตนบ้าง ตอนนั้นเอง คิคุตะก็เอ่ยขึ้น “ว่าแต่

“ดูเหมือนเมื่อเข้ามาชิโรคุงจะมาถึงบริษัทเร็วทีเดียวนะ แล้วก็รีบไปทางนู้นทันทีเลย ซากุระคุงไม่ต้องไปกับเขาด้วยหรอ”

ได้ฟังคิคุตะพูดแล้ว ฮิดารูซึ่งกำลังใช้ปลายนิ้วประคองถ้วยชาอย่างระมัดระวังก็กะพริบตาปริบๆ

มาชิโรคุงที่ว่าคือมาชิโร ชูอิจิ พนักงานรุ่นพี่ที่ควบตำแหน่งคนสอนงาน มาคิดดูแล้ววันนี้ฮิดารูยังไม่ได้พบเขาเลย ถึงชูอิจิจะเป็น

ผู้ชายที่มีรูปร่างไม่ใหญ่โตนักก็เถอะ แต่เขาไม่ได้มีฟังก์ชันพรางตัวเหมือนคิคุตะนี่นา คงไม่มีทางมองผ่านได้หรอก

— เมื่อเข้ามาถึงบริษัทเร็วทีเดียวน...ไปทางนั้นแล้ว?

อิตารุนึกทบทวนคำพูดของคิคุตะอยู่ในใจแล้วก็ชะงักกึก

— แยกแล้ว มีอะไรต่อมิอะไรเกิดขึ้นมากมายจนลืมเรื่องนัดหมายกับรุ่นพี่ไปสนิท

ขณะนั้นอิตารุคงหน้าซีดอย่างชัดเจน คิคุตะที่เห็นเช่นนั้นจึงเดาเรื่องทั้งหมดได้ “อย่าคิดมากเกินไป ซากุระคุง” พุดจบเขาก็ยกนิ้วโป้งให้ ขณะที่อิตารุรู้สึกเหมือนเหวี่ยงออกแล้วไปทั้งตัว

“ขอโทษครับ ฉันผมไปก่อนนะ!”

เขาลนลานวางถ้วยชาลงบนโต๊ะจนน้ำเกือบกระฉอก ก่อนออกวิ่งไปทางด้านในออฟฟิศ

แต่ก่อนที่เขาจะเอื้อมมือไปที่ตู้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดตรงมุมห้อง

“ซากุระคุง อย่าลืมเสื้อคลุมฮาโอริ¹!”

คิคุตะปองปากร้องบอก พลางชี้มือไปยังราวแขวนซึ่งก็คือเสาแขวนเสื้อคลุมฮาโอริ หน้าตาเหมือนลำต้นแทงอวบน้ำที่มีกิ่งก้านแตกแขนง อิตารุที่คิดว่าเสื้อคลุมฮาโอริสีครามบนราวมาได้ก็เอ่ยขอบคุณคิคุตะ จากนั้นก็เปิดประตูตู้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด ในนั้นไม่มีไม้กวาดหรือผ้าเช็ดอยู่ดังที่ควร หากแต่ว่างเปล่า เห็นแล้วเขาก็สิ้นน้ำลาย ช่วงเวลานี้ทำให้เขาประหม่าอยู่เสมอ เพราะไม่ว่าจะดูอย่างไร คู่กรณีตรงหน้าก็เป็นเพียงตู้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด นี่ไม่ใช่สถานที่

¹ เสื้อคลุมที่ใช้สวมทับชุดญี่ปุ่นแบบดั้งเดิม

ซึ่งผู้ใหญ่วัยบรรลุนิติภาวะจะกระโจนเข้าไปในสภาพที่มีสติดี ถ้าเป็นเด็กชน ๆ ก็ว่าไปอย่าง

—วันนี้แหละ หน้าผากอาจจะแตกโครมเข้าจริง ๆ ก็ได้

อิตารุนึกภาพตัวเองที่หน้าผากกระแทกอย่างแรงจนผลอเบ้าหน้าให้กับความเจ็บปวดในจินตนาการ แต่ระหว่างนี้ ชูอิจิ คนสอนงานซึ่งไม่ต่างอะไรกับครูฝึกใจยักษ์ของอิตารุ อาจกำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธเกรี้ยวจนแทบฟันไฟอยู่ทางนั้นก็เป็นได้ ไม่มีเวลามายกยักแล้ว เขาจึงเสียดตัวแล้วแทรกเข้าไปในตู้ หลับตาปีรับความมืดมิดที่ปรากฏขึ้นกะทันหัน พยายามปลุกปลอบขาที่แข็งขึ้นเพราะความหวาดกลัวให้ก้าวเดินต่อไป กระทั่งชนลูกชู้เพราะผิวหนังสัมผัสอากาศที่เริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่อถึงบริเวณที่คล้ายพรมแดน

—พอหลุดพ้นจากความมืดก็สัมผัสได้ถึงแสงสว่างที่แทรกผ่านรอยแฉะของเปลือกตา

อิตารุหยุดเดินตามคำพูดที่ใครคนหนึ่งเคยบอกไว้

แล้วพยายามเปิดเปลือกตาที่ยังคงปิดแน่นด้วยความกลัวให้แยกออกจากกันอย่างช้า ๆ

ภาพตรงหน้าไม่ใช่กล่องสี่เหลี่ยมไร้ชีวิต

หากแต่เป็นแม่น้ำสายใหญ่ที่มองไม่เห็นอีกฝั่ง

ที่กั้นแม่น้ำซึ่งมองเห็นได้ในขอบเขตสายตาเต็มไปด้วยหินก้อนมนไร้เหลี่ยมมุม

ผู้คนเรียกขานสถานที่แห่งนี้ว่า ชายฝั่งแม่น้ำยมโลก

บทที่ 1 ทลายกองหิน

ไม่ว่าเมื่อไร ให้มุ่งมั่นตั้งใจทำไปที่ละเล็กละน้อย

อิตารุเห็นถ้อยคำเชิญชวนนั้น ณ มุมหนึ่งของวารสารจัดหางาน ขณะที่เขากำลังจะต่อสัญญาจ้างงานรายเดือนที่ทำอยู่พอดี งานซึ่งได้รับการแนะนำจากบริษัทจัดหางานแบบนี้ ถ้าอิตารุต้องการก็ต่อสัญญาได้โดยไม่ติดขัดอะไร แต่ในซอกหลืบของความคิด เขาคิดร่อนรนไม่ได้ว่าตัวเองควรใช้ชีวิตแบบนี้ไปถึงเมื่อไร

เขาเรียนจบมหาวิทยาลัยโดยยังหางานไม่ได้ ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาใช้ชีวิตด้วยการทำงานพาร์ทไทม์สลับกับการเป็นพนักงานชั่วคราวตามที่ต่าง ๆ ถ้ายอมทำงานใช้แรงงานก็พอจะเก็บเงินได้บ้างในระดับหนึ่งอยู่หรอก แต่ชีวิตยังห่างไกลจากคำว่ามั่นคง ยิ่งคำนึงถึงแม้ผู้เลี้ยงเขามาเพียงลำพัง ก็ยิ่งอยากรีบหางานประจำให้ได้เป็นเรื่องเป็นราว

ทว่าไม่ว่าจะส่งเรซูเม่ไปเยอะเพียงไร ก็ไม่มีที่ไหนตอบรับอิตารุเข้าทำงาน สถิติการผ่านการคัดเลือกรอบเอกสารของเขาไม่เลวเลยแต่เป็นอันดับตกรอบสัมภาษณ์ทุกครั้ง แม้ตอนแรกบรรยากาศในการสัมภาษณ์จะเป็นมิตร แต่ยิ่งอิตารุเปิดปากพูดต่อไปเรื่อย ๆ สีหน้าของกรรมการก็ยิ่งแปรเปลี่ยนเป็นฉงนปนระแวง เขาคงไม่ใช่บุคลากรที่ทางองค์กรต้องการ อยากรู้ก็ตาม ในบรรดาจดหมายปฏิเสธการตอบรับเข้าทำงานที่เขาส่งสมจนกองเป็นภูเขา กลับไม่ระบุเหตุผลว่าทำไมเขาถึงไม่ผ่านการสัมภาษณ์เลยสักฉบับ การเพียรพยายามต่อไปเรื่อย ๆ

โดยไม่รู้ข้อเสียของตนเอง ช่างไม่ต่างอะไรกับการก่อกองหินบนชายฝั่ง
แม่น้ำยมโลก สภาพแบบนั้นหากเรียกว่าตกรรคคงไม่เกินจริง ดังนั้น
พริบตาที่อิตารุได้เห็นข้อความนั้น จึงเผลอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
โดยไม่ได้ตรวจสอบเนื้อหาของการงานให้ดีกว่าด้วยซ้ำ

ไม่ว่าเมื่อไร ให้มุ่งมั่นตั้งใจทำไปที่ละเล็กละน้อย

ถ้าทำได้แบบนี้ คนเราจะมีสุขได้ไหม

หลังผ่านเส้นทางชีวิตที่ลัดเลี้ยวเคี้ยวคดเช่นนั้นมา อิตารุ
ก็มาเยือนบริษัทไคโนคาวาระด้วยประการฉะนี้ ผลคือเข้าทำงานได้อย่าง
ราบรื่น และถึงบริษัทจะบอกว่ามีระยะเวลาทดลองงานสามเดือน
ถ้าไม่ทำผิดพลาดร้ายแรงจริง ๆ ทางบริษัทย่อมไม่มีทางเลิกจ้างแน่
สำหรับประเด็นนี้ เขาเพิ่งมารู้ภายหลังนี่ละ ขอเพียงมองเห็นประกาศ
รับสมัครงานนั้นก็เหมือนรับเข้าทำงานโดยปริยาย เพราะเห็นว่าประกาศ
รับสมัครงานนั้นมีการใช้ลูกเล่นบางอย่าง ซึ่งกำหนดให้มองเห็นได้
เฉพาะผู้ที่มีความสามารถพิเศษบางอย่างเท่านั้น

ถ้านำเรื่องนี้ไปเล่าให้คนอื่นฟังคงโดนขมวดคิ้วใส่และหาว่า
พูดอะไรพิลึกพิลั่น แต่ก็นั่นละ แค่เรื่องตู่เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด
เชื่อมต่อกับชายฝั่งแม่น้ำที่กว้างใหญ่ไพศาล ก็เห็นได้ชัดแล้วว่าบริษัท
ของเรามีความพิเศษที่แปลกประหลาดไม่เหมือนใคร

— ยังไงก็ไม่ชินแฮะ

อิตารุกะพริบตาปริบ ๆ เหม่อมองทัศนียภาพซึ่งปรากฏขึ้นจาก
ความมืดมิดอย่างกะทันหัน

ภาพตรงหน้าคือแม่น้ำกว้างสุดลูกหูลูกตาซึ่งเต็มไปด้วยหินก้อน
กลมมนและโขดหินใหญ่ชนิดที่บังตัวเขาได้มิด สถานที่ซึ่งผู้คนขนานนาม

ว่า “ชายฝั่งแม่น้ำยมโลก” มีแม่น้ำสายใหญ่ถึงขนาดมองไม่เห็นอีกฝั่งบนพื้นฟ้าสีครามอ่อนมีเมฆก้อนแบนๆ ลอยอยู่และสะท้อนเงาบนผิวน้ำของแม่น้ำที่ไหลเนิบนาบ ทั้งที่แม่น้ำกว้างใหญ่ขนาดนี้ แต่ในขอบเขตคลองสายตากลับไม่มีสะพานให้เห็นเลย ไม่มีกระทั่งกลิ่นอายของปลาหรือสิ่งมีชีวิตอื่นใดให้สัมผัส

ถ้ามีคนมาอธิบายให้ฟังว่า นี่แหละ “แม่น้ำชันสุ” แห่งยมโลกอันโด่งดัง จะมีสักกี่คนที่เข้าใจเชื่อได้

ตั้งแต่อดีตารุเข้ามาทำงาน สิ่งแรกที่ได้รับการสอนสิ่งคือ เรื่องที่อีกฟากฝั่งของแม่น้ำสายนี้คือยมโลก

หลังจากมนุษย์เราเข้าสู่ห้วงนิราศสุดท้ายของชีวิต จะต้องข้ามแม่น้ำชันสุและเริ่มต้น “ออกเดินทางหลังความตาย” ในฐานะคนตายไม่ใช่คนเป็นอีกต่อไป ต้องผละห่างจากโลกนี้และเดินทางสู่โลกหน้าสรุปแล้วแม่น้ำชันสุเปรียบเสมือนจุดเริ่มต้นของการออกเดินทางอันยาวนานหลังความตายนั่นเอง

อดีตารุเพิ่งตระหนักซึ่งได้อีกครั้งว่า ตอนนี้นั่นกำลังยืนอยู่ในสถานที่อันน่าเหลือเชื่อเพียงไร จนอดตัวสั่นเล็กน้อยไม่ได้

ดวงอาทิตย์ของฤดูใบไม้ผลิกำลังทอแสงอบอุ่นสาดส่องผิวน้ำอยู่แต่ๆ แต่สันหลังกลับสัมผัสได้ถึงความหนาวเยือกเบาบาง อคติที่ว่าสถานที่แห่งนี้เป็น “พรมแดนแบ่งกั้นระหว่างความเป็นกับความตาย” กำลังทำให้การรับรู้ของอดีตารุผิดเพี้ยน ประสบการณ์ที่ผ่านมาบอกว่า เขาไม่ควรร้อนรน ไม่ช้าไม่นานร่างกายจะปรับตัวให้คุ้นชินได้เองถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจจะจับปฏิกิริยาตอบสนองทางกายภาพของตนได้ อดีตารูลบผิวเพื่อปรางขนที่ลุกชันให้สงบลงพลางออกเดินอีกครั้ง

ปลายทางที่เขา กำลังวิ่งเหยาะๆ มุ่งหน้าไปนั้น แน่แน่นอนว่า

ย่อมเป็นสถานที่นัดพบกับชูอิจิ ความจริงแล้วอีกฝ่ายนัดสอนงานเด็กใหม่อย่างอิทารุเมื่อราวหนึ่งชั่วโมงก่อน สถานที่นัดพบคือต้นไม้เพียงหนึ่งเดียวในชายฝั่งแม่น้ำยมโลก

อย่างไรก็ดี อิทารุเพิ่งเคยมาเยือนชายฝั่งแม่น้ำยมโลกด้วยตัวคนเดียวเป็นครั้งแรก จึงแอบกังวลว่าตนจะไปถึงที่หมายโดยไร้ชูอิจินำทางได้หรือเปล่า หลังจากวิ่งเปะปะไม่รู้เหนื่อได้อยู่สักพัก— หนูก๊วแวเสียงตวาดก้อง

“ก๊อบอกแล้วไงว่านี่ไม่ใช่เรือสำหรับคุณตา!”

อิทารุหันมองเพื่อหาต้นเสียง แล้วก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังตวาดลั่นจนผิวน้ำของแม่น้ำชั้นสุอันเจียบสงบสั่นกระเพื่อม เขาคนนั้นสวมรองเท้าบูตหนังเสริมสัน กางเกงซารูเอลตัวหลวมโพยก ท่อนบนสวมเสื้อคลุมไขว้ลดสายให้ความรู้สึกเจียบขรึมอยู่เล็กน้อย แต่เพราะปลายผมบริเวณต้นคอย่อมเป็นสีทอง ทำให้ไม่อาจเผลอตว์เรียกเขาคนนี้ว่าชายหนุ่มท่าทางเป็นมิตรได้ ดูแล้วร่างเล็กสันทัดน่าจะสูงเพียง 160 ต้นๆ แม้เสื้อคลุมฮาโอริสีครามปักตัวอักษร 賽 (ไซ) ซึ่งแสดงถึงชื่อบริษัทจะช่วยบั่นทอนความรู้สึกคุกคามของเจ้าตวลงบ้าง ถึงอย่างนั้นการโดนชายท่าทางเหมือนนักเลงโตตวาดปาว ๆ คงไม่ใช่เรื่องน่าอภิรมย์สักเท่าไร

อิทารุมองชายชราหลังค่อมที่อยู่ตรงหน้าชายหนุ่มคนนั้นแล้วเหงื่อก็ยิ่งแตกพลั๊กด้วยความร้อนรน เขาอยากไปช่วยชายชราเหลือเกิน แต่กลัวว่าถ้าเข้าไปช่วยจะกลายเป็นการสาดน้ำมันลงกองเพลิงซะมากกว่า จึงไม่กล้าขยับตัว ทั้งสองคนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่อิทารุกำลังตามหาพอดี และชายผาดนักเลงที่กำลังตวาดเกรี้ยวอย่างใส่อารมณ์คนนั้นก็คือมาชิโร ชูอิจิ นั่นเอง

“ฟังให้ดีๆ นะ คุณตาไม่ได้อยู่ในขอบเขตความรับผิดชอบของบริษัทเรา ผมจึงให้ขึ้นเรือไม่ได้ คุณตาเดินเลาะริมแม่น้ำนี่ไปนะ เดียวก็ถึงท่าหน้าที่บริษัทอื่นดูแลอยู่ จากนั้นก็ไปยืนย่นตัวตนน...”

“แห่มๆ ถึงจะพูดเรื่องยากๆ แบบนั้น แต่ตาแกอย่างฉันจะไปเข้าใจอะไร ถ้าคุณวางอยู่ก็ช่วยพาข้ามไปหน่อยสิ คนหนุ่มสาวสมัยนี้นะ อย่าใจร้ายกับคนเฒ่าคนแก่สักเลย ฉันยังปวดหลังอยู่ ยังจะบอกให้เดินต่อไปอีก ช่างใจยักษ์ใจมารเสียจริง”

“เดี๋ยวเถอะ ไม่มีใครทำตัวใจร้ายกับคุณตาสักหน่อย แล้วผมก็ไม่ได้วางด้วย กำลังรอคนอยู่ต่างหาก แล้วเอาจริงๆ นะ คุณตาจะมายึดเยียดการเดินทางหลังความตายของตัวเองให้เป็นธุระของคนอื่นได้ยังไง เอาเป็นว่าเดินตามทางนี้ต่อไป แล้วหาตัวพนักงานของบริษัทที่รับผิดชอบคุณตาให้เจอซะ พวกเรารับงานจากรัฐบาล ทำอะไรตามใจชอบไม่ได้หรอก”

“ครับๆ นี่คงคิดละสีว่าถ้าผลักดันให้เป็นความผิดของรัฐบาลแล้วจะลอยตัว หนุ่มสาวสมัยนี้นี่น้ำ สักแต่โทษยุคสมัย โทษสังคม โทษคนอื่นไปเรื่อย ทั้งที่เมื่อก่อนมีแต่ลูกผู้ชายอาญาญาชายอย่างฉันแท้ๆ เอ้อ—ไม่ไหวๆ”

ขณะที่อิตารุยังลังเลอยู่นั้น ดูเหมือนว่าการเจรจาของทั้งสองก็แตกหักไปเรียบร้อยแล้ว ชายชรารายตามองสุทธิจิอย่างเย็นชาพลางเอ่ย “ช่างเถอะ” ก่อนก้าวเดินยืดยาดออกจากใต้ร่มไม้ไป โดยทิ้งให้สุทธิจิยืนกำหมัดตัวสั่นเต็มไปด้วยความโกรธ พออิตารุคิดว่าเดี๋ยวตนต้องไปขอโทษเรื่องที่มาสายกับชายคนนี้ ในหัวก็ผุดภาพจุดจบอันน่าอนาถของตัวเอง

— สงสัยจะได้ขึ้นเรือไปก่อนคุณตาอีกมั้ง

ขณะที่อิตารุเตรียมตัวลาโลกไปแล้วครึ่งใจ ก็มีเสียงร้องเรียก
“เจ้าเปี้ยก มัวทำอะไรอยู่!”

สายตาคมปลาบของผู้ล่าตัววัดจับมาทางเขา อิตารุหลุดร้อง
“เหวอ”

ผมสั้นสีน้ำตาลไหม้ เครื่องหน้าได้รูปกำลังดี พุดตรงๆ อิตารุ
คิดว่ารูปโฉมของตัวเองช่างไร้ความโดดเด่น มีแค่ส่วนสูงนี้แหละที่เกิน
180 เซนติเมตรตั้งแต่มัธยมต้น ทำเอาศิระชะโขกกรอบประตูปู่บ่อยครั้ง
นี่ไม่ใช่รูปลักษณ์ที่คู่ควรกับการโดนเรียกว่าเจ้าเปี้ยก แต่น่าเสียดาย
ที่นั่นคือฉายาของเขาเอง เพราะวันแรกที่มาทำงานเขาดันเข้าใจผิดว่า
ซูอิจิเป็นผู้หญิงนะสิ อีกฝ่ายเลยตราน้ำว่าเขาเป็น “ชายหัวใจคับแคบ
ผู้ตัดสินคนจากภายนอก” และตั้งฉายาน่าอัปยศนี้ให้

ซูอิจิเดินแกว่งแขนตรงเข้ามาหา ขณะที่อิตารุตัวแข็งทื่อ
จินตนาการไปเรื่อยเรื่อยว่าตัวเองต้องโดนอัดกระเด็น แล้วก็ไป
ตามคาด ร่างกายของอิตารุถูกลามาข้างหน้าตามแรงอัดกระชากตรง
คอเสื้อ แต่ไม่ว่าจะเกร็งร่างกายป้องกันตัวอยู่นานแค่ไหน ความ
เจ็บปวดหรือแรงกระแทกก็ไม่มาเยือนสักที ผ่านไปพักหนึ่งเขาจึงรวบรวม
ความกล้าแล้วเหลือบมองท่าทีของซูอิจิอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“จริงๆ เล้ย บอกแล้วใช่ไหมว่าให้ใส่ดี ๆ”

หลังจากบ่นมั่งง้ออยู่ในลำคอ ซูอิจิก็ก็นม้ามาบัดปายไปมา
บนเสื้อคลุมฮาโอริของอิตารุ

อิตารุพอใจใจเด่นแรงเมื่อโดนอีกฝ่ายจ้องในระยะประชิด เพราะ
ซูอิจินั้นหน้าตาดีมาก ชนิดที่เข้าใจผิดว่าเป็นผู้หญิงก็ไม่แปลก
ผิวขาวผ่องเนียนละเอียด ริมฝีปากสีอ่อน ขนตาอนยาวราวภาพวาด
มีเพียงประกายคมกล้าในดวงตาคู่นั้นที่หักล้างอายุความเป็นชาย

เรือนร่างซึ่งเจ้าตัวบอกว่าผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีเพื่อยกระดับ
ขั้นให้เห็นส่วนโค้งเว้าชัดเจน ประกอบกับตัวเล็กสันทัดจึงยิ่งเผยให้เห็น
ความงามแบบไม่ระบุเพศ

นอกจากนั้นปากคนงามยังเอาแต่ฟันคำก่นด่าไม่หยุดจนเป็นปกติ
และเคยทำให้อิตารุหวาดกลัวจนตัวสั่นตั้งแต่วันแรกที่เข้าทำงาน —
ว่าแต่ ตกลงซูอิจิกำลังทำอะไรอยู่เนี่ย

เมื่อสังเกตการกระทำของอีกฝ่ายอยู่พักหนึ่ง อิตารุจึงรู้ตัวว่า
เสื้อคลุมฮาโอริซึ่งไหลตกจากช่วงไหล่ด้วยความรีบร้อนเมื่อครู่ถูกจัดใหม่
จนเรียบกริบ

เสื้อคลุมฮาโอริปักอักษร 賽 (ไซ) พระเย็บพะยาบตามสายลมอ่อน
เป็นสิ่งที่ต้องสวมใส่ทุกครั้งยามมาเยือนชายฝั่งริมแม่น้ำยามโลกแห่งนี้
ซูอิจิกจึงช่วยจัดเสื้อคลุมฮาโอริที่ใส่ไม่เรียบร้อยของเขาส่งให้เข้ารูปเข้ารอย
อิตารุจึงรีบเอ่ยขอบคุณ อีกฝ่ายย่นคิ้วจนได้รูปพร้อมระบายลมหายใจแรง

“เพราะนายมาทำงานสาย ฉันถึงได้โดนผู้ล่งลับที่หลงทางเข้ามา
วอแวไม่เลิก ดังนั้นฉันก็มีสิทธิ์ถามเหตุผลที่นายมาสายไซไหม

“ว่าไง ทำไม่ถึงมาสาย”

เมื่อถูกอีกฝ่ายจ้องเขม็ง อิตารุก็พูดไม่ออก

ซูอิจิกพูดถูกทุกอย่าง แต่เพราะศักดิ์ศรีคำคอ อิตารุจึงได้แต่
เม้มปาก

หลังกลุ้มใจอยู่สักพักจึงหลุดคำแก้ตัวห่วยแตกเสียยิ่งกว่าคำโกหก
หลอกเด็ก

“ละ...ลืมนครับ”

พริบตานั่นเอง ความปวดแปลบก็แล่นพล่านไปทั่วบริเวณคาง
เหมือนจะเห็นดวงดาวกระจายพร่างพรายหลังเปลือกตา เดาจากการที่

พันกระแทกกันอย่างแรง ชูอิจิคงใช้ศีรษะโหม่งเขาเข้าแล้วละสิ แต่ยังมีที่ไม่เผลอกัดลิ้นตัวเอง อิตารุแอบโล่งใจ พร้อมกับนั้นก็ร้องอุทธรณ์ด้วยริมฝีปากที่ยังสั่นระริกหลังโดนกระแทก “ทำอะไรของคุณเนี่ย!”

“นายนั่นแหละผิด เอาแต่โกหกไร้สาระ จะปล่อยตัวให้หย่อนยานก็ขอให้มันเป็นแค่ที่คางกับพุงก็พอ”

อีกฝ่ายหัวเราะเสียงขึ้นจมูกเป็นเชิงเหยียดหยาม อิตารุถลึงตามองกลับ จริงอยู่ว่าเขาเป็นคนมีเนื้อมีหนัง แต่ไม่ได้อ้วนสักหน่อย เรียกว่ามีร่างกายที่สร้างกล้ามเนื้อได้ง่ายทำให้มีรูปร่างลำสันต่างหาก อิตารุจึงแأنนอกอวดอีกฝ่ายว่าสิ่งที่อัดแน่นอยู่ในร่างกายนี้ไม่ใช่ไขมัน แต่เป็นกล้ามเนื้อล้วนๆ ต่างหาก

“ไม่ว่าจะคาง หน้าท้อง หรือจิตวิญญาณของผมนั้นก็ไม่ได้หย่อนยานทั้งนั้นแหละ! คือที่มาสายมันมีเบื้องลึกเบื้องหลัง...”

เขาเริ่มอีกอีก ในหัวนึกย้อนไปถึงความโกลาหลที่เกิดขึ้นเมื่อเข้าอันเป็นเหตุให้สูญตัวเก่งเลอะเทอะ ชั่วร้ายยังเกิดแผลถลอกบนแก้มด้วย อิตารุออกจากบ้านเร็วกว่าปกติหนึ่งชั่วโมง ตอนนั้นเขายังจำเรื่องที่นัดหมายกับชูอิจิได้ดี แต่ระหว่างทางที่มุ่งหน้ามาบริษัทกลับประสบปัญหาต่างๆ มากมาย

ยกตัวอย่าง ล้มกลิ้งตอนวิ่งไล่ตามสุนัขซึ่งหลุดจากการจับจูงของเจ้าของ หรือเหวี่ยงแตกท่มตัวจากการแบกคุณยายขาเจ็บไปส่งโรงพยาบาล หรือตอนที่เดินผ่านสวนสาธารณะแล้วมีลูกเบสบอลลอยมา เขาก็รับพลาดจนตัวเองคะมำใส่พุ่มไม้ ตบท้ายด้วยการพยายามโน้มน้ำหนักเด็กหนุ่มที่ตั้งท่าจะกระโดดจากดาดฟ้าของอพาร์ทเมนต์จนตัวเองเกือบเป็นฝ่ายตกลงมาแทน

หน้าซ้ายยังพบเรื่องน่าตกใจกว่านั้น เด็กหนุ่มคนนั้นเป็นผู้ที่

จากโลกนี้ไปแล้ว สรุปลือคืออิตารุกผู้ล่วงลับนิสัยเสียแก่งเองนั้นเอง
แถมยังแก่งหนักถึงขั้นเขาเกือบต้องสังเวยชีวิตไปด้วยอีกคน หลังจาก
รอดตายมาได้อย่างหวุดหวิด อิตารุกก็ซอกหนักจนลืมเรื่องนัดหมายกับ
ซูอิจิไปเสียสนิท — เรื่องราวคร่าว ๆ ก็ประมาณนี้แหละ

พอสารภาพทุกสิ่งจนหมดสิ้น อิตารุกก็ลอบสังเกตสีหน้าของซูอิจิ
จึงเห็นใบหน้าได้รูปบิตแบ้ เขาจึงอิตารุกด้วยสายตาที่คล้ายกับมอง
สิ่งน่าสมเพชเวทนาที่สุดแล้วในโลก สายตานั้นช่างเย็นชาจนอิตารุกคิดว่า
ช่วยด่ากันตรง ๆ ยังดีเสียกว่า

“ทั้งที่มีสัมผัสพิเศษมาตั้งแต่เด็ก ปานนี้ยังแยกคนเป็นคนตาย
ไม่ออกอีกอะไรละ ว่าแต่นายนี่เป็นคนดีเกินเยียวยาจนหาประโยชน์ไม่ได้
เลยนะเนี่ย...”

อีกฝ่ายพูดใส่อารมณ์ อิตารุกได้แต่เม้มปากแน่น นึกอยากเถียง
ความเห็นผิดร้อนนั้นใจจะขาด น่าเสียดายที่เขาไม่มีไฟในมือที่พอจะ
ช่วยให้เถียงอีกฝ่ายได้ อย่างที่ซูอิจิพูด เขาเป็นพวกคนดีที่ทำดีไม่ได้ดี
จริง ๆ นั่นแหละ ซ้ำยังใช้ชีวิตโดยมีสัมผัสพิเศษมา 23 ปี แต่ประสาท
ก็ยังที่มที่อ แยกคนเป็นกับคนตายไม่ค่อยได้ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็น
ความจริงจนเถียงไม่ออก

เหตุผลที่อิตารุกได้เข้ามาทำงานที่บริษัทไซโนคาวาระนั้น ก็เพราะ
เป็นผู้มีพรสวรรค์ด้าน “สัมผัสพิเศษ” นั่นเอง ไม่ต้องบอกก็เข้าใจว่า
พรสวรรค์นั้นคือเงื่อนไขจำเป็นที่สุด สำหรับการทำงานในบริษัท
ซึ่งต้องไปเยี่ยมเยือนพรมแดนระหว่างความเป็นความตายอยู่เป็นนิจ
ถึงอย่างนั้นก็เถอะ นอกจากการมองเห็นผู้ล่วงลับได้แล้ว อิตารุกก็เป็น
คนสามัญธรรมดาที่ไม่มีความสามารถอื่นใดควรค่าให้พูดถึง แน่ขนัดว่า
ไม่มีปัญญาหลบเลี่ยงพวกวิญญาณชั่วแก่งหรือสั่งสอนให้พวกเขา

กลับตัวกลับใจด้วย ดังนั้นเขาจึงทำความเข้าใจตั้งแต่เด็กว่าตัวเองดัน “แค่มองเห็นได้” จึงต้องมีความระมัดระวังตามไปด้วย ทั้งที่เป็น อย่างนั้นแท้ ๆ — ก็ยังติดกับดักของวิญญาณเด็กหนุ่มอย่างง่ายดาย เขาจึงอับอายขายขี้หน้าเหลือเกิน

— แต่สาเหตุที่ผมมาสาย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะรุ่นพี่ด้วยไม่ใช่เหรอ

อิตารุนึกขึ้นอย่างหมดอาลัยตายอยากแล้วเหลือบตามอง ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ด้านหลังซูอิจิ นี่เป็นไม้ยืนต้นอวดใบเขียวสะพรั่งเพียง ต้นเดียวท่ามกลางสถานที่ซึ่งมีเพียงผืนฟ้า แม่น้ำ ก้อนหิน และโขดหิน ในวันแรก ซูอิจิพาอิตารุมาที่นี่ในช่วงกิจกรรมนันทนาการ แต่การหา ต้นไม้ที่มีเพียงหนึ่งเดียวบริเวณริมฝั่งแม่น้ำยมโลกที่ไร้ป้ายบอกทาง กันว่ายากเอาเรื่อง ดังนั้นอีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้เขาต้องเสียเวลา เป็นเพราะต้องวิ่งหาต้นไม้ใหญ่อย่างสะเปะสะปะนี่แหละ อิตารุได้แต่ เฝียงอยู่ในใจ

ราวกับว่าซูอิจิอ่านใจของอิตารุได้ “การมาถึงที่นี่ให้ได้ด้วย ตัวคนเดียว ถือเป็นหนึ่งในภารกิจน่ะ” เขาสอน อิตารุได้แต่ ยักไหล่

“วันแรกฉันก็อธิบายไปแล้ว นี่คือต้นไม้ที่เรียกว่าเอเรียวจุ ในอดีตแม่น้ำซันสุเคยมีเจ้าหน้าที่ยมโลกที่ซื้อดัตส์เอบะกับเค็นเอโอ ประจำอยู่ แม่เฒ่าดัตส์เอบะจะทำหน้าที่รับเงินค่าข้ามแม่น้ำหกเหรียญมง และนำผู้ล่องลับข้ามสะพาน กรณีผู้ล่องลับไม่มีหกเหรียญมง แม่เฒ่า จะถอดเสื้อผ้าที่ผู้ล่องลับสวมแล้วส่งให้ตาเฒ่าเค็นเอโอแขวนบนเอเรียวจุ จากนั้นก็จะพิจารณาระดับการโน้มของกิ่งไม้เพื่อประเมินน้ำหนักบุญบาป ของผู้ล่องลับ...จนถึงตรงนี้นายจำได้ใช่ไหม”

อีกฝ่ายวัดตามคมปลาบมองมา อิตารุจึงพยักหน้าอย่างหนักแน่น

หลังดัดสีโอปะกับเค้นเอไอซึ่งนำหน้าบุญบาปเสร็จ ผู้ตายจะถูกกำหนดให้ข้ามแม่น้ำด้วยสามวิธี กรณีรับบาปหรือจ่ายหกเหรียญจะได้ก็จะข้ามสะพานซึ่งอยู่ข้างเอเรียวจุ กรณีที่บาปไม่หนักหนาจะได้เดินข้ามลำน้ำตื้นๆ ที่มีชื่อว่า “ชั้นซุยสะ” ส่วนพวกบาปหนักจะต้องข้ามห้วงมหรณพที่เขยวกรากซึ่งมีชื่อว่า “โคชินเอ็น” อย่างไรก็ตาม ในสมัยเฮอัน¹ จู่ๆ ระดับน้ำในแม่น้ำชั้นสุก็เพิ่มขึ้นด้วยเหตุผลบางอย่าง ทำให้สะพานนั้นจมลงใต้น้ำ นับตั้งแต่นั้นมาจึงต้องเปลี่ยนมาข้ามแม่น้ำด้วยเรือพายแทน อิตารุเล่า

ซูอิชิพยักหน้าด้วยความพอใจ

“หลังน้ำท่วมสูง เจ้าหน้าที่ของยมโลกก็ช่วยพาผู้ล่วงลับข้ามลำน้ำอยู่หรอก...แต่หลายปีมานี้กลับเกิดปัญหาใหญ่ นั่นคือปัญหาอะไร เจ้าเปี้ยก”

เขาชี้นิ้วมาตรงหน้าอิตารุ

อิตารุกลืนน้ำลายเพื่อสร้างความชุ่มชื้นให้ลำคออันแห้งผาก เพราะความตื่นเต้น ในหัวนึกย้อนไปถึงเนื้อหาตอนทำนันทนาการอย่างเอาเป็นเอาตาย

ปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีมานี้คือการที่ประชากรเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะที่อัตราการเกิดต่ำ ตามบันทึกโคจิกิ² เทพเจ้าอิซานามิบอกว่า “จะสังหารมนุษย์วันละ 1,000 คน” เทพเจ้าอิซานางิจึงตอบได้ว่า “ถ้าเช่นนั้น เพื่อไม่ให้มนุษย์สูญพันธุ์ ข้าจะ

¹ ปี 794 - 1185

² พงศาวดารที่เก่าแก่ที่สุดในญี่ปุ่น บันทึกเรื่องราวสมัยโบราณซึ่งประกอบไปด้วยตำนานปรัมปราเกี่ยวกับการกำเนิดโลก บทเพลง ตลอดจนเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ เขียนขึ้นในปี 712 ซึ่งมีด้วยกันทั้งสิ้นสามเล่ม

บันดาลให้มนุษย์เกิดวันละ 1,500 คน”³ แต่ในปัจจุบันจำนวนคนที่เสียชีวิตเฉลี่ยต่อวันคือประมาณ 3,000 คน ยิ่งเมื่อคิดถึงอัตราการเกิดที่ต่ำกว่าอัตราการตายด้วยแล้ว เห็นได้ชัดว่าการหมุนเวียนของวิญญาณในยมโลกอึดอัดยืดเยื้อมากเพียงใด

มีวิญญาณมากมายมาเยือนแม่น้ำชันสุ แต่จำนวนผู้ล่องลับที่ข้ามแม่น้ำได้ในหนึ่งเที่ยวเรื่อนั้นกลับมีจำกัด ถ้าผู้ล่องลับควบคุมเรือเองได้ก็ดีหรือหากแต่หลังผ่านยุคเฮเซมาถึงยุคเวระ⁴ คนที่พายเรือเป็นก็มีไม่เยอะเท่าไรแล้ว นอกจากยมโลกจะประสบปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอถึงขั้นทำให้การหมุนเวียนของวิญญาณล่าช้าแล้ว ก็ยังไม่มีกำลังพอจะฝึกคนคุมเรือให้มาประจำได้หลายอัตรา กระทั่งทำงานไม่ทันถึงขั้นต้องไปตามตัวแม่เฒ่าดัดลีเอะกับตาเฒ่าเค็นเอโกลกลับมาเลยทีเดียวนะ ทางยมโลกจึงตัดสินใจคัดเลือกผู้มีสัมผัสพิเศษอย่างอิตารุและชูอิจิจากฝั่งของโลกคนเป็นเพื่อคลี่คลายสถานการณ์

สรุปคือเจ้าหน้าที่ฝั่งยมโลกติดต่อรัฐบาลญี่ปุ่นอย่างลับ ๆ โดยแจ้งว่าต้องการให้เหล่าผู้มีสัมผัสพิเศษช่วยจัดการผู้ล่องลับจาก

³ เทพเจ้าอิซานามิและเทพเจ้าอิซานางิ เป็นเทพเจ้าในเรื่องเล่าโบราณของญี่ปุ่น โดยเทพเจ้าอิซานามิเป็นภรรยาของเทพเจ้าอิซานางิ (เทพผู้สร้างและผู้กำเนิดของเทพเจ้าสำคัญ ๆ ในภายหลัง) มีเรื่องเล่าว่า เทพเจ้าอิซานามิซึ่งเสียชีวิตหลังให้กำเนิดคากุสึจิ (เทพเจ้าแห่งไฟ) จึงต้องจากไปสู่นครแห่งความตาย อิซานางิจึงติดตามไปด้วยใจรัก แต่ครั้งเห็นรูปลักษณ์ที่แปรเปลี่ยนของเทพเจ้าอิซานามิ เทพเจ้าอิซานางิก็เปลี่ยนใจและคิดหนี เทพเจ้าอิซานามิจึงเกิดความแค้นแล้วประกาศว่า “จะสังหารมนุษย์วันละ 1,000 คน” เทพเจ้าอิซานางิจึงตอบโต้ด้วยการบอกว่า “ถ้าเช่นนั้น ข้าจะบันดาลให้มนุษย์เกิดวันละ 1,500 คน”

⁴ ยุคเฮเซคือปี 1989-2019 และยุคเวระคือปี 2019-ปัจจุบัน

แม่น้ำชั้นสูงทางฝั่งนี้ — หรือก็คือฝั่งโลกคนเป็นไปส่งยังฝั่งยมโลก
ดังนั้นรัฐบาลจึงมอบหน้าที่นี้ให้กับหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น
โดยแต่ละหน่วยงานจะพิจารณาผู้ขอทำสัญญาอย่างละเอียด โดยดูจาก
ขอบเขตอำนาจความรับผิดชอบและขนาดของบริษัท ต่อมางานนั้น
ก็ถูกพัฒนาตามกระแสธารมากองรวมกันที่ปลายน้ำ ซึ่งกรณีนี้ก็คือ
บริษัทท้องถิ่นอย่างบริษัทไซโนคาวาระที่อิตารุสังกัดอยู่นั่นเอง

ตามที่ชิอุจิเล่า มีบริษัทลักษณะนี้กระจายอยู่ทั่วทุกท้องถิ่น
ก่อนเข้ามาทำงานที่นี่ อิตารุไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามีงานแบบนี้อยู่ด้วย
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชายฝั่งแม่น้ำยมโลกหรือแม่น้ำชั้นสูงจะมีอยู่จริง เห็นว่า
เมืองที่มีจำนวนประชากรเยอะอย่างโตเกียวจะมีบริษัทลักษณะนี้
อยู่หลายแห่งเลยทีเดียว ประเทศของเรายังมีอาชีพแยกเพศลูกไก่
เลยทีเดียว ดังนั้นจะมีอาชีพเรือจ้างซึ่งทำหน้าที่พาผู้ล่องลัดข้ามแม่น้ำชั้นสูง
ก็คงไม่แปลกอะไร

— สะที่ไหนล่ะ คิดยังไงก็ฟังดูแฟนตาซีเกินไปอยู่ดีนั่นแหละ
อิตารุเหินแสมอยู่ในใจ ก่อนจะพยักหน้ากับตัวเอง

“การจัดการผู้ล่องลัดในฝั่งโลกคนเป็น” ที่เจ้าหน้าที่ยมโลกพูดถึง
ก็คือการไปรับเหล่าวิญญาณซึ่งเตร็ดเตร่อยู่ในเมือง รวมถึงงานเก็บ
หกเหรียญมงซึ่งเคยเป็นหน้าที่ของแม่เฒ่าดัตสึเอะ ส่วนหกเหรียญมง
ก็คือสิ่งที่ครอบครัวหรือญาติมิตรของผู้ตายมอบให้ เนื่องจากปัจจุบัน
ไม่ได้ใช้เงินสกุลนี้แล้ว เหรียญเหล่านี้จึงไม่ถือเป็นรายได้ใดๆ แต่
เป็นเหมือนตัวแทนความคิดคำนึงของเหล่าผู้คนที่มาต่อผู้วายชนม์
ความหมายของหกเหรียญมงจึงเปรียบเสมือนสิ่งที่ช่วยยืนยันถึงการ
พำราณาของเหล่าผู้คน เพื่อให้ผู้ล่องลัดออกเดินทางหลังความตาย
อย่างสงบสุขและราบรื่นนั่นเอง

แต่น่าเศร้า เพราะไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับการอุทิศส่วนกุศลด้วยความอาลัยรัก และก่อนหน้านั้นผู้ล่วงลับก็เคยเป็นมนุษย์ที่อาศัยอยู่บนโลกนี้มาก่อน จึงทำให้มีผู้ล่วงลับบางตนงอแงไม่ยอมข้ามไปยังฝั่งยมโลกด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานา แถมบางตนก็ยังทำตัวเกรงอย่างเด็กชายที่กลั่นแกล้งอิตารูเมื่อเช้านั้นไง บริษัทที่ได้รับการว่าจ้างให้ทำงานนี้จะได้รับมอบหมายให้จัดการทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับวิญญาณผู้ล่วงลับ รวมถึงจัดการกับวิญญาณเกรเหล่านี้ด้วย

ซุอิจิตรตรวจสอบความรู้ที่อิตารูรู้เรียนมาจนจบ แล้วยกมือขึ้นเป็นเชิงบอกว่าสอบผ่าน

“สำหรับวิญญาณผู้ล่วงลับ ยมโลกถือเป็นสถานที่ที่สมควรอยู่... หรือก็คือทึ่มเหี้ย แต่ในทางกลับกัน หากคนเป็นอย่างพวกเราไปเยือนเพียงแค่อู้อยู่นั้นก็ทำให้สภาพร่างกายแย่ได้แล้ว ไม่ต่างอะไรกับการเป็นทึ่มเหี้ยนอนสำหรับที่นั่น สรุปคือแม้วิญญาณผู้ล่วงลับจะทำตัวสงบเสถียรเรียบร้อยในฝั่งโลกคนเป็น แต่ยิ่งเข้าใกล้ยมโลกมากเท่าไรก็จะยิ่งร่าเริงแข็งแรง ดังนั้นเราจึงได้รับคำแนะนำให้สวมสิ่งนี้ไว้ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ เพื่อป้องกันตัวเองจากเหล่าวิญญาณที่อันตราย”

พูดจบซุอิจิก็นำปลายนัยไปยังเสื้อคลุมฮาโอริที่ตัวเองสวมอยู่ เสื้อคลุมฮาโอรินี้ปักคาตาเอาไว้อด้านในตัวเสื้อโดยพระภิกษุผู้มีบุญญาธิการสูง ถือเป็นเสื้อเกราะช่วยคุ้มครองคนเป็นอย่างอิตารู

ในศาสนาพุทธหรือภาวาดเกี่ยวกับศาสนาพุทธจะมีสิ่งที่เรียกว่าวัตรมีแห่งบุญ พูดกันว่ำนั่นคือแสงแห่งบุญที่เปล่งมาจากร่างของพระศาสดาหรือพระอริยบุคคล เรียกว่ามีพลังมหาศาลรวมอยู่บนแผ่นหลังของมนุษย์นั่นเอง และพลังงานนั้นก็ดึงดูดวิญญาณผู้ล่วงลับเป็นอย่างดี จึงจำเป็นต้องมีอะไรมาช่วยปกป้องอย่างเสื้อตัวนี้ ซุอิจิ